

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: P. Š., narozený X, bytem B.,
zastoupený: Dr. JUDr. Miroslav Zamiška, advokát, se sídlem Na
Příkopě 23, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČO: 70890366, Odbor vnitřních
věcí a krajský živnostenský úřad, se sídlem Škroupova 18, 304 13
Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 20.4.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2020 č.j. PK-
VVŽÚ/249/20,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 20.4.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2020 č.j. PK-VVŽÚ/249/20, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, Odboru pro projednávání přestupků (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze dne 12.11.2019, č.j.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

MeDO-66065/2019-Zu, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o některých přestupcích**), kterého se dopustil tím, že dne 17.4.2019 v době kolem 14:45 hodin před domem č.p. 48 v obci X úmyslně hrubě urazil pana X.X., nar. X, bytem X, výrazy „buzerante, čuráku“, a přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 17.4.2019 v době kolem 14:45 hodin před domem č.p. 48 v obci X vyhrožoval panu X.X. fyzickým napadením, a to slovy „chytím tě za držku, vyřídím si to s tebou, chceš to hned vidět“ (dále jen **předmětné přestupky**).

2. V žalobě, k níž byla připojena i kopie napadeného rozhodnutí, namítal žalobce rozpory ve výpovědích svědka a osoby přímo postižené spácháním přestupku, které se týkaly směru chůze žalobce, příchodu ženy s dítětem a nepřesné reprodukce znění tvrzených výhrůžek. Žalovaný se měl s těmito rozpory vypořádat dle tvrzení žalobce nesprávně a současně si měl domýšlet skutkový děj. Dále namítal nevěrohodnost svědka, kterou spatřoval v jejich dlouhotrvajícím osobním sporu a tvrzené snaze se takto žalobci mstít. Současně nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný s touto nevěrohodností vypořádal, kdy jeho závěry považoval za nelogické, nesprávné a nedostatečné. Žalobce také vytýkal žalovanému neprovedení jím navržených důkazů v podobě svědeckých výpovědí pánů X a X, když jejich výsledkem mělo být prokázáno to, že v době spáchání přestupku se na daném místě nemohl nacházet, neboť se měl nacházet v X. V souvislosti s tím žalobce závěry žalovaného, které učinil na základě dotazu na Ministerstvo zahraničních věcí ČR (dále jen **MZV**), považoval za nesmyslné, neboť nikdy neuvedl, že byl v X v souvislosti s výkonem svého povolání; v X byl soukromě mimo jakoukoliv spojitost s výkonem svého povolání. Stejně tak mu nebyla zřejmá relevance skutečnosti, že v době od 1.1.2018 do 31.12.2019 měl přerušené provozování živnosti, neboť žalovanému neuváděl, že by se v X nacházel v souvislosti s podnikatelskou činností na základě živnostenského oprávnění; v zahraničí byl zcela soukromě při vyřizování soukromých záležitostí, které v odvolání označil jako „obchodní jednání“, nikoli za účelem podnikatelské činnosti či při výkonu povolání. Žádnou relevanci neměla mít ani žalovaným uváděná „lustrace ve všech dostupných informačních systémech Policie ČR, včetně Cizineckého informačního systému“, podle které svědci navržení žalobcem nebyli ke dni 29.1.2020 nikde evidováni. Z lustrace provedené policejním orgánem tedy vyplynulo, že navržení svědci nebyli dosud státními orgány evidováni na území České republiky (dále jen **ČR**). Skutečnost, že předmětní svědci nebyli evidováni na území ČR, bylo pro posouzení, zda byli s žalobcem na schůzce dne 17.4.2019 v X ve Spolkové republice Německo, zcela irrelevantní. Rovněž nikdy neměl uvést, že by se s předmětnými svědky setkal v tuzemsku či že by navržení svědci v tuzemsku pobývali. Žalobce nerozuměl ani pochybnostem o tom, zda navržení svědci skutečně existují. Navržení svědci dle žalobce existují, přičemž žalovaný se s ověřením této informace příliš neobtěžoval. Namísto toho, aby navržené svědky předvolal a vyslechnul, se měl zabývat zcela bezpředmětnými skutečnostmi (dotaz na MZV, živnostenské oprávnění žalobce, lustrace svědků na území ČR) a jejich „neexistenci“ dovodit naprosto svévolně bez jakékoli logiky. Žalobce dále vytýkal žalovanému procesní pochybení spočívající v nedodržení procesní lhůty k vydání správního rozhodnutí. Správní orgán I. stupně měl dle žalobce překročit lhůtu k vydání rozhodnutí o 41 dní, přičemž s odůvodněním tohoto pochybení žalobce nesouhlasil. Dále žalobce vytýkal žalovanému i

neposkytnutí dostatečné lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim. Žalobci byla poskytnuta za tímto účelem lhůta pěti pracovních dnů, tu požádal prodloužit o dalších 20 dnů, jelikož poskytnutá lhůta 5 pracovních dnů byla příliš krátká na to, aby se jeho právní zástupce, který má sídlo v Praze, mohl seznámit s doplněnými podklady správního spisu, které se nachází v sídle žalovaného v Plzni a kvalifikovaně se k nim vyjádřit. Tento postup shledal v rozporu se zásadou vstřícnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu). Dále vyjádřil žalobce nesouhlas i s tvrzením žalovaného ohledně možnosti substituce v této souvislosti. V důsledku toho mu nemělo být umožněno uplatnit námitky ve vztahu k novým podkladům správního spisu, zejména těm, týkajících se žalobcem navržených svědků. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; požadoval i náklady řízení bez specifikace.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 27.2.2020 č.j. PK-VVŽÚ/249/20** bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto žalovaným odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12.11.2019, č.j. MeDO-66065/2019-Zu, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 17.4.2019 v době kolem 14:45 hodin před domem č.p. 48 v obci X úmyslně hrubě urazil pana X.X., nar. X, bytem X, výrazy „buzerante, čuráku“, a přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 17.4.2019 v době kolem 14:45 hodin před domem č.p. 48 v obci X vyhrožoval panu X.X. fyzickým napadením, a to slovy „chytím tě za držku, vyřídím si to s tebou, chceš to hned vidět“, a za které mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich**), povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč stanovené vyhláškou č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá popis průběhu správního řízení, kdy dne 30.5.2019 obec X předala správnímu orgánu I. stupně oznámení o spáchání předmětných přestupků včetně spisového materiálu doručeného Policií ČR, Obvodním oddělením Domažlice. Z tohoto oznámení přestupku vyplývalo, že žalobce, jako osoba podezřelá, se měl dopustit protiprávního jednání spočívajícího v urážení cti pana X.X. výrazy „co čumíš ty buzerante“, a vyhrožování výrazy „chytím tě za držku, zmaluju tě“. Dne 18.6.2019 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil pan X, kde podal vysvětlení dle § 137 správního řádu a v jeho rámci dal pan souhlas se zahájením přestupkového řízení u přestupku urážky na cti. Dne 4.7.2019 správní orgán I. stupně doručil žalobci oznámení o zahájení přestupkového řízení a poté v rámci ústního jednání (jehož se zúčastnil i svědek pan X) žalobce uvedl, že neví, kdo pan X je a jak vypadá. Dále uvedl, že k žádnému slovnímu a verbálnímu napadení z jeho strany nedošlo a svědectví pana X považoval za smyšlené, tendenční a účelové. Také upozornil na existenci svědků, avšak v dané fázi nepovažoval za nutné je identifikovat. Následně uznal správní orgán I. stupně žalobce rozhodnutím ze dne 12.11.2019 č.j. MeDO-66065/2019-Zu, vinným ze spáchání předmětných přestupků. Proti rozhodnutí se žalobce bránil odvoláním, v němž rovněž identifikoval jím navržené svědky. V rámci odvolacího řízení provedl žalovaný na základě požadavku žalobce další podklady, jejichž prostřednictvím by bylo možné prokázat či vyvrátit pravdivost jeho tvrzení (žádost o součinnost zaměstnavatele žalobce

MZV (Ministerstvo zahraničních věcí) s dotazem, zda předmětný den byl žalobce vyslán na obchodní jednání do města X, a zda jím uváděné osoby jako svědci jsou MZV známy). Z odpovědi MZV vyplynulo, že žalobce předmětný den nebyl vyslán do města X za účelem plnění úkolů daných tímto ústředním správním orgánem a jím uváděné osoby jako svědci nejsou tomuto ministerstvu známy. Z veřejně přístupných údajů z Živnostenského rejstříku vyplynulo, že v době spáchání přestupku měl žalobce přerušené provozování živnosti. S ohledem na výše uvedené žalovaný neuvěřil tvrzení žalobce, že předmětný den byl mimo území ČR, a tedy nemohl být na místě přestupku. Současně žalovaný neshledal důvody k provedení důkazu svědeckou výpovědí žalobcem navržených svědků, naopak uvěřil výpovědím pana X a pana X. V této souvislosti žalovaný také upozornil na to, že není povinen provést veškeré žalobcem navržené důkazy, pokud považuje zjištěný stav za dostatečný (§ 52 správního řádu). Žalovanému byla také doručena před vydáním rozhodnutí žádost o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady, avšak té nebylo vyhověno, neboť nebyly shledány pro takový postup důvody, když skutečnost, že zástupce žalobce má sídlo v Praze, nebylo považováno za dostatečný důvod. Uvedené právo mohlo být vyřešeno substitucí, jak navrhl žalovaný. Dále žalovaný považoval úvahy správního orgánu I. stupně z jakých důkazů vycházel či úvahy, na základě kterých rozhodl, za legitimní a logické. Rovněž se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, kdy ten na základě zjištěného stavu věci, považoval žalobcem použité výrazy za vulgární, a tedy „hrubé“, čím měla být naplněna skutková podstata přestupku hrubé urážky na cti. Rovněž tomu bylo u skutkové podstaty přestupku vyhrožování újmou na zdraví, neboť použité výrazy mohly vyvolat u pana X obavu z fyzického napadení. S odvolacími námitkami se poté žalovaný vypořádal následovně. Argumentaci k námitce nepřítomnosti v době spáchání předmětných přestupků a neprovedení výslechu navržených svědků žalovaný uvedl totéž, co již výše. Ohledně rozporů ve výpovědích pana X a X a jejich vztahu žalovaný konstatoval, že výpovědi se shodují v podstatných bodech, přičemž drobné rozpory v daném případě nemohly ovlivnit jejich důvěryhodnost. Ohledně rozporu stran směru chůze žalovaný uvedl, že pan X hovořil o směru před incidentem a pan X po incidentu. Rozpor stran ohledně ženy s dítětem žalovaný vysvětlil tak, že žena s dítětem se objevila v době incidentu a než pan X vyšel na ulici, tj. vznikla zde určitá časová prodleva, mohla žena zmizet v jiné z ulic. K nepřesné reprodukci znění výhrůžek žalovaný zdůraznil, že za podstatný považoval obdobný obsah, nikoliv znění. K věrohodnosti výpovědi pana X neměl žalovaný žádné výhrady, neboť jeho výpověď se shodovala v podstatných bodech s výpovědí pana X. Současně nebylo dle žalovaného jejich nájemní či osobní vztah vykládat a priori jako důvod snižující věrohodnost jeho výpovědi. Také bylo uvedeno, že důvodem nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí nebyla nečinnost městského úřadu, ale odročování ústního jednání na žádost obviněného z důvodu jeho nepřítomnosti v ČR. Žalovaný proto rozhodl tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.6.2020** mimo jiné uvedl stejné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že pokud šlo o rozpor týkající se směru chůze žalobce, pak svědek hovořil o směru chůze obviněného po předmětném přestupkovém jednání a osoba přímo postižená spácháním přestupku hovořila o směru chůze obviněného před samotným přestupkovým jednáním. K dalšímu rozporu, který se týkal mladé ženy s dítětem, žalovaný uvedl, že svědek se těsně po předmětném jednání potkal s osobou přímo

postiženou spácháním přestupku už na schodech, tedy ven nestačil dojít. Ven šel až posléze, po určité časové prodlevě, kdy již nemohl vidět mladou ženu s dítětem. K rozporu týkajícímu se přesného znění výhrůžky uvedl, že obsahově byly považovány za obdobné, neboť z vyjádření svědka i osoby přímo postižené zaznělo, že žalobce osobě přímo postižené vyhrožoval fyzickým útokem. Žalovaným mělo být vzato v úvahu, že je naprosto přirozené, že s během času člověk zapomíná určité detaily. V tomto smyslu určitá míra rozporů v detailech jednotlivých výpovědí nebyla nijak překvapivá a nemohla snížit přesvědčivost jednotlivých svědků. K námitce týkající se věrohodnosti svědka žalovaný sdělil, že neshledal důvod pro domněnku jeho nevěrohodnosti, naopak výpověď svědka v podstatných rysech korespondovala s výpovědí osoby přímo postižené spácháním přestupku. Žalovaný také konstatoval, že incident ze dne 31.12.2018, spočívající v usmrcení psa přítelkyně svědka, nemohl zásadním způsobem snížit věrohodnost či nezávislost svědka, neboť osobou, které vznikla újma, byla partnerka svědka, nikoli svědek sám. Správní orgán I. stupně tímto směrem neshledal spojitost ani vzájemnou propojenost předmětného jednání a jednání ze dne 31.12.2018. K námitce týkající se žalobcem navržených svědků žalovaný uvedl, že v odvolání žalobce navrhl výpovědi svědků - cizinců, kdy ve své výpovědi před správním orgánem I. stupně uvedl, že předmětný den byl na jednání s obchodními partnery a v odvolání uvedl, že předmětný den byl přítomen obchodnímu jednání ve městě X. Z těchto výpovědí jednoznačně vyplývalo, že šlo o obchodní jednání, nikoli, jak následně žalobce uvedl v žalobě, o vyřizování soukromých záležitostí. Za účelem ověření této skutečnosti žalovaný učinil dotaz na zaměstnavatele žalobce. Ten mu následně sdělil, že v rámci výkonu práce pro MZV nebyl vyslán do X na obchodní jednání. Z obecně přístupných informací bylo také zjištěno, že žalobce měl přerušené provozování živnosti. Žalovaný tudíž v rámci odvolacího řízení doplnil dokazování a neuvěřil tvrzení žalobce, že byl předmětný den v předmětnou dobu mimo ČR. Z téhož důvodu nebyl proveden výslech navržených svědků, neboť žalovaný považoval, z provedených výpovědí svědka a osoby přímo postižené spácháním přestupku, zjištěný stav způsobem, o němž nejsou žádné pochybnosti. K námitce žalobce týkající se nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaný uvedl, že striktní nedodržování lhůt nemá vliv na rozhodnutí ve věci či na případné krácení práv účastníků řízení. Rovněž vyjádřil žalovaný přesvědčení o určení dostatečně dlouhé lhůty pro seznámení se s podklady a vyjádření se k nim. Skutečnosti uvedené právním zástupcem posoudil jako nedostatečný důvod, neboť předmětné právo právní zástupce žalobce mohl realizovat substitucí. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 27.2.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 18.6.2020 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí ze dne 27.2.2020 bylo zástupci žalobce doručeno dne 27.2.2020.
6. **V replice ze dne 21.7.2020** žalobce uvedl tatáž tvrzení ohledně rozporů ve výpovědích svědka a osoby přímo poškozené jako v žalobě (směru chůze žalobce, příchodu ženy s dítětem, nepřesné znění tvrzených výhrůžek). K pravdivosti jeho tvrzení o nepřítomnosti v době incidentu z důvodu toho, že byl v X, žalobce opět napadl závěry žalovaného, který vyvodil závěry o nepravdivosti těchto tvrzení z dotazu na MZV, neboť nikdy neměl uvést, že by tam byl v záležitostech MZV. Žalobce také připustil zavádějící označení „obchodní“, i přes to si měl dle tvrzení žalobce žalovaný za účelem rozptýlení pochybností vyslechnout

navržené svědky a požádat žalobce o vysvětlení. V neprovedení důkazu svědeckou výpovědí jím navržených svědků, shledal rozpor s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas s tvrzenými důvody, pro něž žalovaný nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí dle § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky. V závěru se poté opět vyjádřil k lhůtě k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim, kdy lhůtu 5 pracovních dnů shledal nedostatečnou a odmítnutí prodloužit na návrh žalobce tuto lhůtu za nesprávné.

7. **Ústního jednání konaného dne 26.11.2020** se zúčastnili zástupce žalobce a zástupce žalovaného. Při jednání setrval zástupce žalobce na žalobě i replice a zástupce žalovaného na rozhodnutí i písemném podání. Zástupce žalobce poté navrhl provedení důkazů, ke kterým neměl možnost se vyjádřit v rámci odvolacího správního řízení a to o sdělení MZV ze dne 31.1.2020 a sdělení policejního orgánu ze dne 30.1.2020; soud návrh žalobce zamítl pro nadbytečnost. V závěru jednání zástupce žalobce setrval na důvodnosti své žaloby a zástupce žalovaného navrhl, aby žaloba byla pro její nedůvodnost zamítnuta.
8. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
9. Dle **§ 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích** „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí.“
10. Podle **§ 7 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona o některých přestupcích** „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že jinému vyhrožuje újmou na zdraví.“ Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
11. První námitka žalobce spočívala v tvrzeném rozporu ve výpovědích svědka a osoby přímo postižené spácháním přestupku. Tvrzeným rozporem ve výpovědích se zabýval již žalovaný na str. 8-9 napadeného rozhodnutí, kde se s uvedenými rozpory dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádal. Soud se s touto argumentací žalovaného plně ztotožňuje. Ohledně rozporu spočívajícím ve směru chůze žalobce soud, stejně jako žalovaný podává, že v obou případech došlo k popisu směru chůze žalobce v jiný okamžik, tj. v případě výpovědi osoby přímo postižené spácháním přestupku se jednalo o směr chůze před incidentem, ale v případě svědka až po incidentu. Je tedy zřejmé, že mezi oběma ve výpovědi zachycenými skutečnostmi došlo k určité časové prodlevě, stejně jako k možnému rozmyšlení směru chůze samotného žalobce. To, zda svědek hovořil o situaci nastalé až po incidentu, vyplývá z výpovědi zachycených v protokolu o ústním jednání ze dne 24.9.2019. K obdobným závěrům dospěl soud i ve vztahu k tvrzenému rozporu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

spočívajícím v přítomnosti mladé ženy s dítětem, kdy v době, než svědek seběhl z patra domu ven na ulici, tak opět uběhla určitá časová prodleva, v průběhu níž mohla žena zajít opět za roh, kde již nebyla svědkem spatřena. Nutno podotknout, že svědek se ještě navíc zastavil v domě, kde potkal právě zacházející osobu přímo postiženou přestupkem, což mělo za následek další zdržení. Co se týče rozdílu v reprodukci znění žalobcem vyřknutých urážek směrem k osobě přímo postižené přestupkem, lze souhlasit s tvrzením žalovaného, spočívajícím v nesmyslném lpění na přesném až doslovném znění urážek. Nelze očekávat, že svědek bude vždy vnímat a především uchovávat v paměti přesné znění konverzace - výhrůžek, které ani přímo nesměřovaly vůči němu. Proto je důležité, aby především jejich obsah korespondoval se zněním, které uvádí osoba přímo postižená přestupkem, což v daném případě splněno bylo. Nelze ani přisvědčit tvrzení žalobce ohledně domýšlení skutkového děje. Správní orgány pouze k nelibosti žalobce neshledaly jeho pokusy o zpochybnění skutkového děje za způsobilé založit nezákonnost napadeného rozhodnutí, což neznamená a priori jejich pochybení. Rozhodně samotná tvrzení ohledně rozporů ve výpovědích ještě automaticky neznamenají, že by se celý incident neodehrál, ostatně k potvrzení rozhodnutí žalovaným přispěly i další důkazy mimo svědeckých výpovědí (dotaz na MZV a informace z veřejně dostupného informačního portálu o živnostenské činnosti žalobce). Tuto námitku žalobce soud neshledal důvodnou.

12. K námitce nevěrohodnosti svědka soud uvádí následující. Ačkoliv měl žalobce v minulosti se svědkem osobní spory, jeho pouhé ničím nepodložené domněnky ohledně svědkovy zaujatosti, které mají pramenit z incidentu odehrávajícím se v minulosti, nelze a priori tvrdit, že by byl svědek nevěrohodný. Obdobně nezpůsobuje automaticky nevěrohodnost a zaujatost svědka pouze jeho nájemní vztah s osobou přímo postiženou přestupkem či jejich vzájemná či i jednostranná výpomoc mezi sebou. Za předpokladu, kdyby skutečně musel být každý svědek v obdobném postavení považován za nevěrohodného, nebylo by možné v domech o více bytech nikdy přihlížet k žádnému svědeckví souseda. Navíc, útok žalobce byl veden proti osobě odlišné od svědka, tudíž nelze očekávat, že by si osoba přímo postižená přestupkem vymýšlela a konstruovala celý incident jen pro uskutečnění msty ze strany svědka. Nicméně, vina žalobce byla prokázána i na základě jiných důkazů, nikoliv stěžejně na svědecké výpovědi svědka, která se tak jeví o to skutečnější a věrohodnější. Lze se však ztotožnit i s tvrzením žalovaného, že v případě kdy by svědek s osobou přímo postiženou spácháním přestupku vykonstruovali celý incident, byly by jejich výpovědi přesnější a méně autentické, ačkoliv toto tvrzení nelze vykládat absolutně, neboť lze souhlasit i s tvrzením žalobce, že v případě takové konstrukce, by správně měly výpovědi korespondovat, nicméně, toto tvrzení samo o sobě ještě nedokazuje účelnost získané výpovědi či její nevěrohodnost. Správní orgány také ne zcela přiléhavě uvedly, že svědek nedrží vůči žalobci zášť, neboť v incidentu z minulosti bylo ublíženo psu partnerky svědka, nikoliv jemu samotnému. I přes vyjádřený nesouhlas s tímto tvrzením správních orgánů však soud nepovažuje toto tvrzení za rozhodující v části posouzení věrohodnosti svědka a v důsledku toho negativní ovlivnění konečného rozhodnutí správních orgánů do té míry, aby jej bylo možné považovat za pochybení způsobující nezákonnost rozhodnutí. Soud po zhodnocení veškerých informací a podkladů konstatuje, že žalobci se nepovedlo zpochybnit věrohodnost svědka. Naopak, k věrohodnosti svědka lze přičítat jeho konzistentní tvrzení uvedená v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 18.4.2019 a protokolu o ústním jednání ze dne 24.9.2019; nepřímo svědeckou výpověď svědka později

podporují i další shromážděné důkazy ve správním řízení (dotaz na MZV a informace z veřejně dostupného informačního portálu o živnostenské činnosti žalobce). Mimo to soud poznamenává, že samotnou věrohodností výpovědi žalobce se zabývá dále ve svém odůvodnění [bod 14]. Soud stejně jako správní orgány ve správním řízení před ním, neshledal věrohodnost svědecké výpovědi za zpochybněnou.

13. Další námitka žalobce spočívala v tvrzené neexistenci přestupku, neboť se v době jeho spáchání neměl nacházet v ČR. K prokázání pravosti svého tvrzení navrhoval provést důkaz výsledkem svědků, k tomu však nebylo přistoupeno, což považuje za rozporné se zákonem, a namísto toho byl učiněn dotaz na zaměstnavatele žalobce a zajištěn výpis týkající se živností žalobce. Rovněž mělo být žalobci nesprávně kladeno k tíži nesprávné označení účelu jeho cesty do X.
14. Hlavní argumentace žalobce spočívala v tvrzené neexistenci přestupku z důvodu jeho nepřítomnosti v ČR. Žalobce po celou dobu řízení před správním orgánem I. stupně neuvedl, kde se konkrétně v době spáchání přestupku nacházel, pouze uvedl, že byl na jednání s obchodními partnery, kdy odmítl uvést bližší identifikaci těchto osob a místa konání jednání (toto tvrzení je obsaženo v protokolu o ústním jednání ze dne 24.9.2019). Ke specifikaci těchto údajů došlo až v podaném odvolání, kde žalobce uvedl, že byl přítomen obchodnímu jednání ve městě X, v Německu a uvedl kontaktní údaje jím označených svědků. S ohledem na tato tvrzení žalovaný kontaktoval zaměstnavatele žalobce MZV, aby se dotázal, zda žalobce skutečně v inkriminované době pobýval mimo ČR za účelem obchodu, či zda mu jsou známy osoby, jež žalobce označil nepřímou jako své obchodní partnery a svědky. V reakci na dotaz žalovaného MZV uvedlo, že žalobce v inkriminované době nevykonával v X pro MZV žádné obchodní jednání a uvedené osoby mu nejsou známy. Dále žalovaný zjišťoval, zda nebyl žalobce na obchodní schůzce v rámci svého živnostenského oprávnění, avšak jak vyplynulo z veřejně dostupných informací, žalobce neměl v době spáchání přestupku či obchodního jednání v X aktivní žádné ze svých živnostenských oprávnění. Žalovaný rovněž dotazem na cizineckou policii zjistil, že žalobcem uvádění svědci (cizinci), nejsou policii známi a nejsou vedeni v cizineckém informačním systému. V této části lze souhlasit s žalobcem, že tato informace není jakkoliv relevantní, neboť nepobývali-li tito cizinci na území ČR, či neměli jiné povinnosti hlásit svou přítomnost na území nebo neřešili jiné pobytové oprávnění, nemohou být vedeni v cizineckém informačním systému. Nelze však souhlasit s žalobcem, že výše zjištěné informace od zaměstnavatele či o živnostenském podnikání žalobce jsou bezpředmětné. Ačkoliv tedy žalobce uváděl po celou dobu řízení před správními orgány, že byl přítomen obchodnímu jednání, žádné zjištěné informace tomu nenasvědčovaly. V souvislosti s tím soud upozorňuje na náhlou změnu názoru žalobce, obsaženou v žalobě, kdy ten z nenadání a bez smysluplnějšího odůvodnění nyní tvrdí, že nebyl v X za účelem obchodního jednání, a ani nikdy nic takového netvrdil, ale že se nacházel mimo území ČR ze soukromých důvodů. Dále soud připomíná, že v řízení před správním orgánem I. stupně žalobce odmítl uvést místo, kde se v inkriminované době nacházel a také označit jím později navržené svědky s odůvodněním, že není důvod je tím obtěžovat, avšak následně v odvolacím řízení označil dvě osoby, pány X a X, oba cizí státní příslušnosti. Na daném místě považuje soud za vhodné upozornit na nedůvěryhodnost a často shledávanou účelovost označení občanů těchto států třetích zemí, neboť nezřídka bývá takový postup shledán pouhou účelovou strategií obstrukčního charakteru, na což ostatně upozornil i

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

žalovaný. Soud ve spojitosti s žalobcovým označením obchodní cesty, kdy bylo takové tvrzení vyvráceno, a jeho náhlou změnou účelu cesty – na soukromé povahy - společně s označením osob cizinců, nepovažuje osobu žalobce za důvěryhodnou, a nepřikládá jeho tvrzením takovou váhu. Zejména se jeví soudu při nejmenším podivné, aby žalobce v momentě, kdy může jednoduše vyvrátit podezření své osoby ze spáchání přestupku, tyto rozhodné skutečnosti nesdělil s odůvodněním, že to nepovažuje za nezbytné. Každá rozumně smýšlející osoba by v případě žalobce uvedla jména osob, které mohou prokázat jeho nepřítomnost a místo pobytu v době spáchání přestupku, žalobce však ničeho neuvedl, pravděpodobně za účelem dodatečného promyšlení a zajištění těchto nepravdivých údajů ve svůj prospěch, avšak s ohledem na žalovaným pořízené podklady (sdělení MZV a informace o živnostech žalobce) byly jeho dřívější tvrzení konfrontovány, zpochybněny a vyvráceny v jeho neprospěch.

15. Žalobcem citovanou judikaturu NSS (rozhodnutí ze dne 20.1.2006 č.j. 4 As 2/2005 – 62) soud neshledal příležitou na projednávanou věc. Zásadní rozdíl shledává ve způsobu odůvodnění důvodů pro nepřistoupení k provedení důkazů navrženými výsledky svědků. V žalobcem uváděném případě obviněný z přestupku již v řízení před správním orgánem I. stupně uvedl kontaktní údaje jím navržených svědků; neprovedení výsledku bylo odůvodněno zejména vyhodnocením těchto výpovědí a priori jako účelové. V nyní projednávaném případě však žalobce před správním orgánem I. stupně odmítl jednak uvést, kde byl a také kontaktní údaje na jím zmíněné svědky. Žalovaný neprovedl výslech těchto svědků, neboť si za tímto účelem zajistil další podklady pro rozhodnutí (sdělení MZV a informace o živnostech žalobce), taktéž se vyjádřil k osobám svědků, jejichž označení shledal jako obstrukční strategii ze strany žalobce. V souvislosti s uvedeným soud upozorňuje, že přihlédl i k z jeho strany shledané nedůvěryhodnosti žalobce (zejména změna označení cíle cesty do města X v Německu). V této souvislosti soud také připomíná, že správní orgány nejsou povinny provést veškeré účastníkem řízení navržené důkazy (dle § 52 správního řádu), jeli bezpečně a bez důvodných pochybností zjištěn skutečný stav věci. V daném případě soud považuje odůvodnění neprovedení výsledků žalobcem navržených svědků s ohledem na zjištěný stav jako dostatečné a odpovídající dalším okolnostem případu. V důsledku výše uvedené argumentace soud tudíž neshledal postup správních orgánů ani v rozporu s vytýkaným čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný mimo shledanou účelovost navržení důkazu v podobě svědeckých výpovědí, neshledal takový postup ani nezbytným z důvodu zásady hospodárnosti vedení řízení a již dostatečně zjištěného stavu věci, což soud kvituje.
16. Námitku nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí shledává soud nedůvodnou. K uvedenému pochybení se vyjádřil žalovaný na str. 10, přičemž toto zdůvodnění považuje soud za dostatečné a plně se s ním ztotožňuje. Účelem § 94 správního řádu, popřípadě ve spojení s § 71 odst. 3 téhož zákona je zajistit vyřízení věci v co možná v nejkratším možném termínu. Ačkoliv, jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán I. stupně skutečně uvedenou lhůtu nedodržel a rozhodnutí ve věci vydal až dne 12.11.2019, tj. o 41 dní po takto stanovené lhůtě, avšak nejedná se o pochybení způsobující nezákonnost takto vydaného rozhodnutí. V případě § 94 ve spojení s § 71 správního řádu se jedná o tzv. pořádkovou lhůtu, s kterou zákon nespojuje žádný negativní dopad pro vydané rozhodnutí. Tato lhůta předně poskytuje účastníku správního řízení eventuální možnost dle § 80 správního řádu uplatnit své právo domáhat se u nadřízeného správního orgánu

nápravy v rámci nečinnosti. Dále slouží tato lhůta k eventuálnímu uplatnění práva na náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti, za předpokladu, že z důvodu prodlení vznikla účastníku správního řízení škoda. V dané věci nicméně došlo k vytýkanému prodlení ze strany správního orgánu I. stupně především jednáním žalobce, neboť ten ve správním řízení opakovaně žádal o odročení jednání z důvodu jeho nepřítomnosti v ČR, na což upozornil i žalovaný. Ačkoliv lze tedy souhlasit s tím, že správní orgán I. stupně nedodržel povinnost mu uloženou zákonem, a to rozhodnout ve lhůtě k tomu stanovené, nezakládá toto pochybení nezákonnost napadeného rozhodnutí tak, jak tvrdí žalobce.

17. Poslední námitka spočívala v neposkytnutí dostatečné lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim. Žalobci byla poskytnuta lhůta v trvání 5 pracovních dnů. Jelikož mu bylo vyrozumění doručeno 6.2.2020, připadal konec lhůty na den 13.2.2020. Žalobce měl tak fakticky 7 dní k tomu, aby se zařídil své plány tak, aby se mohl dostavit na pracoviště žalovaného a seznámit se s podklady a poté se k nim vyjádřit. Taktéž nelze přehlédnout, že volba právního zástupce žalobce byla zcela na jeho vůli, kdy je nutné předvídat podobné situace, kdy jsou činěny úkony mimo městský obvod jeho sídla, což může znamenat vyšší časovou náročnost na dojíždění. Mimo to vzdálenost od sídla právního zástupce žalobce (Praha) do Plzně je přibližně 100 km, kdy lze s určitou zdrženlivostí tvrdit, že cesta zabere v průměru hodinu a půl, což nelze pokládat za žádný extrémní časově náročné jednání. Případně mohl zástupce žalobce, jak uvedl výstižně žalovaný ve vyjádření k žalobě, udělit substituční plnou moc za tímto účelem. Ačkoliv soud nechce nijak bagatelizovat žádná žalobcova tvrzení v tomto směru, nezbyvá mu, než souhlasit s žalovaným. Taktéž je vhodné připomenout, že zákon neukládá správnímu orgánu konkrétně stanovenou povinnost, kolik dnů je povinen za účelem dle § 36 odst. 3 správního řádu poskytnout účastníku řízení. Z logiky věci však vyplývá, že lhůta musí být dostatečná, popřípadě může být prodloužena, nicméně v daném případě jak už soud uvedl, shledal poskytnutou lhůtu dostatečnou, a naopak neshledal důvod pro její prodloužení stejně jako žalovaný. Ačkoliv mohl žalovaný žádosti žalobce o prodloužení této lhůty o 20 dnů vyhovět, srozumitelně, přezkoumatelně a v souladu se zákonem k takovému rozhodnutí nepřistoupil, což bylo zcela v jeho pravomoci. Soud také poznamenává, že jedna z žalobcových námitek se týkala nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně, tedy zbytečného protahování řízení, zde soud poznamenává, že žalovaný svým postupem předešel dalšímu takovému zbytečnému prodlužování řízení, které by opět bylo zapříčiněno jednáním žalobce. Soud tudíž ani tuto námitku neshledal důvodnou.
18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť nebyl shledán žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok**

II. rozsudku).**Poučení:**

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 26. listopadu 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.